

NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1156

11.05.2025 (136)

Hitleris kare : Kas iš *tikrųjų* nutiko?

A.V. Schaerffenberg

3 dalis

2 skyrius:

Pralaimėjimo šaknys

Niekada mūsų istorijoje mūsų nenugalėjo priešų stiprybė, bet visada nugalėdavo mūsų pačių ydos ir priešai mūsų pačių stovykloje."

Adolfas Hitleris, *Mein Kampf*, 2 tomas, XV skyrius

Kariuomenė vokiečių tautai buvo tai, kas amerikiečiams yra JAV konstitucija, o anglams - monarchija. Kiekvienai tautai savo kultūroje reikia kažko, kas giliausiai įvardija jos ypatingą tapatybę. Turėdami tokius vardus kaip Frydrichas Didysis ir Otas fon Bismarkas, nenuostabu, kad vokiečiai savo ginkluotąsias pajėgas laikė institucija, geriausiai įkūnijančia jų šalį. Tačiau atleidus Bismarką, Vokietijos generalinis štabas, naudodamasis bejėgiais karaliaus rūmais kaip konstituciniu priedangos centru, tapo tikrąja krašto valdžia. Nuo XIX a. pabaigos iki Pirmojo pasaulinio karo pabaigos šalį valdė kariuomenės klasės aristokratai, pasislėpę už paklusnios monarchijos fasado, nors ir simbolinio. Tačiau po 1918 m. lapkričio

pažeminimo juos iš valdžios išstūmė socialdemokratai ir kiti marksistai. Per 1920-uosius generolai pamažu ėmė atgauti dalį savo buvusios įtakos kaip matomi konservatyviųjų kapitalistų simboliai ir karinė galia. Vokietija buvo blaškoma tarp savanaudiškų kairiųjų ir dešiniųjų jėgų.

Kai atsirado Adolfo Hitlerio ideologinis klasių bendradarbiavimo judėjimas, jam įnirtingai priešinosi šie reakcionieriai, kurių pasaulis neperžengė ribotų mėlynojo kraujo elitizmo ribų. Jų tikslas buvo atkurti monarchiją, už kurios išpirktų, intelektualiai tuščiaavidurių figūrų, tokių kaip generolas Hugo von Hindenburgas, šalies aristokratai galėjo valdyti menkai pridengtą didybę. Tariamai patriotiškai nusiteikę, jie suvokė "Vokietiją" tik kaip Prūsiją ir savo aukštesniąją klasę. Į vidurinėsios klasės žmones buvo žiūrima iš aukšto kaip į vulgarius prekybininkus, o vadinamasis "proletariatas" buvo ne kas kita, kaip kitas žodis, reiškiantis valstiečius. Be to, kitos Vokietijos valstybės buvo nustumtos į antrą planą, kad jose dominuotų, jei ne vadovautų, tai bent jau vadovautų, aukštesnieji aristokratai.

Būtent toks nepakenčiamas snobizmas natūraliai prisidėjo prie vokiečių karių iš Bavarijos, Pomeranijos ir visų kitų žemių, kurie Pirmojo pasaulinio karo metu turėjo kentėti ir mirti ne mažiau kilniai nei jų kolegos iš Prūsijos, moralės smukimo. Tokiais klasiniais ir regioniniais nesutarimais sąjungininkų propaganda sėkmingai žaidė viso konflikto metu. Tai buvo tie patys klasiškai sąmoningi konservatoriai, kurie 1923 m. lapkričio 9 d. Miunchene nušovė šešiolika neginkluotų bendražygių, kai Reichsvero kariai, vykdydami aukštesniųjų klasių karininkų įsakymą, nušovė šešiolika neginkluotų bendražygių.

Kai po dešimties metų Adolfas Hitleris buvo išrinktas formuoti naują vyriausybę, jo didžiausias iššūkis buvo išsaugoti kariuomenę kaip simbolinę Vokietijos instituciją ir atremti neapykantos kupinų aristokratų priešišumą, norinčių jį panaudoti kaip marionetę, kaip tai darė von Hindenburgas, arba pakeisti jį koku nors nuolaidžiu Prūsijos monarchu. Fuehreris ir jo artimiausi kolegos numatė šią problemą dar gerokai prieš 1933 m. valdžios perėmimą, tačiau nesutarė dėl jos sprendimo. Hitleris manė, kad senąją kariuomenės vadovybę reikėtų kuo greičiau dosniai išleisti į pensiją, leidžiant jiems baigti aktyvią karjerą, o jų gretas nuolat papildyti nacionalsocialistais.

Nors toks procesas užtruko, jis buvo teisėtas ir turėjo mažiau galimybių sukelti generalinio štabo pasipriešinimą. Kiti baiminosi, kad kariuomenės karininkai negalėjo nesuprasti, kokias pasekmes jų aristokratinėms ambicijoms turės laipsniškas išėjimas į pensiją, ir ragino juos nedelsiant pakeisti ideologiškai tvirtais partijos nariais. Visi pripažino, kad generalinis štabas buvo priešiško nacionalsocializmui lizdas ir todėl kėlė didelį, vidinį pavojų, ypač jei Trečiasis reichas kada nors atsidurtų kare. Stalinas išvalė nepatikimus, buvusius carinės armijos karininkus ir į jų vietą pastatė politiškai patikimus žmones. Hitleris turėtų padaryti tą patį. Taip

samprotavo tokie vyrai kaip Ernstas Rōmas, ūturmo dalinių (S.A., arba *Sturm-
*abteilungen**) ūtabo virūsininkas.

1934 m. birūelio pabaigoje Rōhmas norējo prievarta pakeisti konservatyvius kariuomenēs karininkus savo ūturmuotojais. Jis ūinojo, kad Hitleris prieūinasi ūiam ūingsniui, todēl planavo nuūudyti ir jį. Suūinojēs apie savo S.A. vadovo ketinimus, fiureris asmeniūskai suēmē Rōhmą, kol dar neįvyko joks susidūrimas su kariuomene. Apie 300 ūamokslininkų, tarp kurių buvo ir ne S.A. darbuotojų, net keli esesininkai, buvo skubiai suūaudyti, o tai paneigia tradicinių istorikų teiginius, kad Hitleris persekiojo savo iūtikimus ruduosius marūkinius, siekdamas uūsitikrinti kariuomenēs vadovybēs palankumą ir pakeisti S.A. "patikimesne" S.S. Iū tikrųjį jis veikē tik savigynos sumetimais. Bandymo numalūšinimas iū tiesų nuramino generalinio ūtabo nuogąstavimus, kad Hitleris gali panaudoti smurtą, norēdamas perimti kariuomenē, taēiau taip pat sutrukdē jo planams paversti ją nacionalsocialistine.

Dabar aristokratai uūsisklendrē savyje, atkakliai prieūindamiesi bet kokioms pastangoms ginkluotąsias pajēgas papildyti ideologiūskai patikimais ūmonēmis. Kai vos po penkerių metų prasidējo karas, Vermachtą vis dar kontroliavo gentiliniai snobai, visiūkai prieūiūki nacionalsocializmui ir trokūtantys bet kokios progos jį sunaikinti, net iūduodami savo ūalį. Paties Reicho karinēs ūvalgybos vadovas admirolas Vilhelmas Kanaris (apie kurį daug kalbēsimė vēliau) kalbējo savo kolegų iūdavikų vardu, sakydamas: "Vokietijos pergalē būtv didesnē katastrofa nei jos pralaimējimas".

Kitaip tariant, Canaris ir į jį panaūs aukūtuomenēs atstovai pirmenybē teikē milijonų vokieēių moterių ir vaikų, pagrindinių sajungininkų teroro bombardavimo aukų, sudeginimui, o ne Hitlerio sēkmei. Tokiā giliā iūdavystē galima suprasti tik aristokratiūsko mentaliteto kontekste. Jį fiziūskai bjaurojo nacionalsocializmo klasinis bendradarbiavimas, kai paprasti vokieēių darbininkai trynēsi su gerai pagarsējusiais dvarininkais kaip lygiaverēiai visuomenēs nariai. Jiems buvo tiesiog apmaudu, kad jų vyriausiasis vadas buvo paprastas austras ir vulgarus ūemesniųjį klasių prekybininkas, kvailai jį iūrinkēs į valdūiā. Taēiau aristokratų panieka jam virto ūudikiūku įnirūiu, kai ūis buvēs kapralas nuolat laimēdavo pergales mūūio lauke, beveik visada prieū jų profesionalias (nors ir pasenusias) strategijas. Veiksmingiausias būdas įsiutinti kvailā ūmogų - ne *pasakyti* jam, kad jis kvailas, bet parodyti jam, kad jis kvailas. Tai Hitleris ne kartą darē konservatyviems generolams, taip uūsitarnaudamas jų negailestingā prieūiūkumā.

Praējus daugeliui metų po Rōhmo geranoriūsko, bet klaidingo bandymo jēga paūalinti aristokratus iū kariuomenēs - kai daug labiau pasaulį sukrētē įvykiai privertē beveik visus kitus pamirūti mirusį kariuomenēs ūtabo virūsininką - daktaras Josephas Goebbelsas, ko gero, vienintelis iū kitų vadovų aiūskiai suprato, kokios baisios pasekmēs buvo sukeltos vos prieū vienuolika metų. 1945 m. kovo 27 d.,

kai jo šalis skendėjo liepsnojančiuose griuvėsiuose, jis suprato, kad senieji generalinio štabo aristokratai kainavo Vokietijai karą: "Ilgai kartoju fiureriui, kad 1934 m. mes, deja, nesugebėjome reformuoti *Vermachto*, kai turėjome galimybę tai padaryti. Tai, ko norėjo Röhmas, žinoma, savaime buvo teisinga. Jei Röhmas būtų buvęs teisinga, tvirta asmenybė, greičiausiai birželio 30 d. būtų buvę sušaudyti ne keli šimtai generolų, o keli šimtai S.A. vadovų. Visa įvykių eiga buvo labai tragiška, ir šiandien jaučiame jos padarinius. Tais metais atėjo metas revoliucijai reichsvere. Taip jau susiklostė, kad fiureris nesugebėjo pasinaudoti šia galimybe".

Nuo tada, kai Hitleris patyrė fronto mūši tranšėjose, jis visada žavėjosi Generaliniu štabu kaip visko, kas tradiciškai vertinga jo šalyje, įkūnijimu, tvirtu vokiečių valstybingumo ramsčiu. Tačiau palaipsnis nusivylimas jo klasiškai sąmoningais martiniais buvo skaudus nusivylimas. Gerokai po karo jis vis dar žiūrėjo į juos su pagarba. Pernelyg vėlai jis ėmė gailėtis savo buvusios gilios pagarbos daugumai kariuomenės vadovybės. "Daugelį metų, - karo pabaigoje jis sakė užkariautos Lenkijos generalgubernatoriui Hansui Frankui, - šie džentelmenai su savo įmantriais, raudonai dryžuotais bridžais išdavė, pamiršo arba pardavė Moltkės ir Šliffeno principus. Ši arogantiška junkerių kasta iš tikrųjų yra ne kas kita, o tik susireikšminusių galvų, svyruojančiųjų ir išsipūtusių marškinių rinkinys" (Innes, 18). Įvykiai netrukus turėjo parodyti, kad jie yra ir išdavikai.

Ketvirtojo dešimtmečio pradžioje tarp partijos ir kariuomenės vyravo nelengvas sutarimas. Tačiau 1935 m., didėjant grėsmei iš užsienio, Hitlerio ginklavimosi planams griežtai pasipriešino generalinis štabas. Per Rūro, Čekijos ir Austrijos krizes šio štabo karininkai parodė ypatingą drąsos ir ryžto stoką, ir Hitleris žinojo, kad jie pasiduos realios tarptautinės konfrontacijos akivaizdoje. Todėl 1938 m. vasario 4 d. jis pradėjo eiti vyriausiojo *Vermachto* vado pareigas (*Oberkommando der Wehrmacht*, OKW), vyriausiosios ginkluotųjų pajėgų vadovybės. Daugelis aukštų karininkų pasipiktino vien dėl to, kad turėjo vykdyti buvusio austrų kapralo įsakymus. Kitais metais jų pasipriešinimas perėjo į pagrindį vadinamajame "generolų sąmokslą", kurio tikslas buvo perimti teisėtą valdžią. Tačiau sąmokslininkų bailumas pasmerkė jį žlugti. 1939 m. rugsėjį prasidėjus Antrajam pasauliniam karui, kariuomenės vadovybė iš pradžių skubiai priešinosi bet kokiai kampanijai Lenkijoje kaip "neįveikiamai". Istorijos tėkmei nenoromis išvilkus juos į lauką, jų parduotuvinės, 1914 m. senumo strategijos beveik pralaimėjo karą per dvi savaites. Generalinio štabo pasipriešinimas beveik kiekvienai vėlesnei kampanijai ir net daugeliui mūšių nuolat sabotavo paprasto kareivio pastangas laimėti, kol galiausiai karas buvo pralaimėtas.

Kalbėdamas apie Vokietijos pralaimėjimą Pirmajame pasauliniame kare, Hitleris jau "*Mein Kampf*" rašė, kad karinė katastrofa visuomet buvo vidinio, o ne išorinio silpnumo pasekmė. Šis pastebėjimas galiojo tiek jo paties Reichui su konserva-

tyviu Vermachtu, tiek ir konfliktui, kurį jis pažino iš pirmų lūpų kaip jaunas karys. Kai 1939 m. prasidėjo karas, trys ketvirtadaliai Trečiojo reicho vyriausybėje ir kariuomenėje vis dar dirbusių žmonių buvo paskirti Veimaro respublikos laikais. Nedaugelis jų buvo nacionalsocialistai. Kai kurie kiti buvo daugiau ar mažiau palankiai nusiteikę Hitlerio atžvilgiu, tačiau dauguma buvo aristokratai oportunistai, kurie vykdė įsakymus tik tuo atveju, jei jie atitiko jų klasės gerovę ir išlaikymą.

Gerokai vėliau karo metu, kai Europa kovojo dėl savo gyvybės tamsiomis 1944 m. dienomis, fiureris su siaubu sužinojo, kad iš 8 000 000 karių į frontą buvo išsiųsta tik 260 000. Nenuostabu, kad jų visur buvo tokia siaubinga persvara! Tų pačių metų gegužę sovietų pajėgos netikėtai pralaužė pietinę vokiečių liniją ir privertė greitai atsitraukti į Sevastopolį, kuris netrukus krito, nes Generalinis štabas nesugebėjo tiekti pakankamai ginklų ir šaudmenų, gausiai laikomų netoliese esančiuose sandėliuose.

Bene lemtingiausias aristokratų išdavystės atvejis įvyko 1941 m. vasarą. Hitlerio puolimas prieš Rusiją iki tol buvo visiškai sėkmingas, o tai labai nustebino ir sukėlė profesinį pavydą kariuomenės generolams, kurie beveik iki galo jam priešinosi. Dabar jie norėjo visiškai vadovauti kampanijai, kuri jau atrodė lyg ir laimėta. Nuo pat kampanijos pradžios fiureris primygtinai reikalavo, kad pergalė būtų greita ir priešas būtų nugalėtas iki žiemos, nes Vokietija paprasčiausiai neturėjo išteklių, reikalingų ilgam konfliktui. O Rusija liūdnai garsėjo pražūtingais orais, kurie galėjo sustabdyti bet kurią kariuomenę. Norint laiku pasiekti sėkmę, svarbiausias strateginis tikslas buvo sunaikinti arba perimti sovietų naftos, geležies ir mangano atsargas. Jo generolai nesutiko. Jie primygtinai reikalavo pulti SSRS pramonės centrus. Hitleris prieštaravo, nurodydamas, kad jei anglai sugebėjo iškelti savo gamyklas už Luftvafės pasiekiamumo ribų, tai galėtų padaryti ir rusai. Be to, karo gamyklas galima atstatyti arba perkelti. Naftos ir naudingųjų iškasenų, be kurių jos negali veikti, praradimas yra kur kas rimtesnis. Net daugelio gamyklų praradimas yra niekis, palyginti su gamtos išteklių praradimu. Taigi Ukrainos, pagrindinio sovietų aprūpinimo šaltinio, užkariavimas buvo svarbiausias. Hitlerio strategija nugalėjo, kaip ir vokiečių ginklai, kol rugpjūčio pabaigoje ją stipriai suėmė pilvo spazmai.

Beveik tris savaites jis buvo laikomas be ryšio su visuomene. Kai pasveiko ir galėjo vėl pradėti vadovauti Rytų frontui, su nerimu sužinojo, kad generolai, pasinaudoję jo liga, nukreipė kariuomenę į Maskvą, kurioje buvo sunkioji pramonė ir šlovės perspektyva bet kuriam ją užėmusiam generolui. Vermachtu kariai vos pasiekė Rusijos sostinės priemiesčius, kai viena didžiausių žiemos audrų istorijoje paralyžiavo jų judėjimą. Kaip tik tuo metu sovietai surengė kontrataką ir ne tik atmušė vokiečius, bet ir privertė juos atsitraukti. Dar blogiau, kad Hitleriui

dabar teko vesti ilgalaikį karą, kuriam jis neturėjo pakankamai gamtinių išteklių, o priešo atsargos tebebuvo nepažeistos. Jei jo strategija būtų išlaikyta, SSRS būtų buvusi priversta pasiduoti. Tačiau dėl Generalinio štabo kaltės karas pasiekė beviltišką posūkį, kurį fiureriui būtų buvę sunku atkurti Vokietijos naudai.

Dauguma aristokratų išdavikų išgyveno savo sukeltą pralaimėjimą ir paskelbė savo įvykių versijas, kuriose Hitlerį vienodai vaizdavo kaip pamišusį mėgėją, kuris pralaimėjo karą, nes atsisakė klausyti jų patarimų. Dauguma šių vyrų išvengė pokario Niurnbergo teismo "teisingumo" ir nugyveno savo gyvenimą patogiai, kaip jų klasė buvo įpratusi. Būtent dėl jų melo apie karą, paskelbto siekiant nuslėpti jų pačių neveiklumą ir išdavystę, išorinis pasaulis vis dar yra apgaudinėjamas dėl tikrosios šio konflikto eigos.

Labiau nei bet kuris kitas Antrojo pasaulinio karo veiksnys jo baigtį lėmė Vokietijos generalinio štabo išdavystė.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 105 Copyright 1975 20. April 2017 12:26

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung nicht als je zuvor in der Geschichte. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Identität von Volkstum, Vererbung, Verflechtung und Verwurzelung haben nicht ausgereicht, das Leben der gesamten Welt unseren hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu erlösen.
Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker- und Rassenmenschen sollen Hitler an seiner Kampflinie an der Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist, trotz vieler Gefahren, aber die Größe des biologischen Völkertums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der Kampf geht weiter ist also dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völker (?) – zu befehlen, seine Völkertum und Erbschaft, Überlieferung und Kampfschicksal.
Ob "Hitler" oder "Hitler", ist in Wahrheit eine im Braunkrieg, als ein Propagandakrieg, heute aber auf einer Schicksalslinie anderer Art: Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly
Trečioji dalis

NSK: Dabariniai jūsų projektai akivaizdžiai susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų povokę politiką.

Molly: Daugiasia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos sermijai" (www.mourningthefascist.com/truth.htm). Dabar jau turu 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visą dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia išnirti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeiti, kurios jie ne-norėtų iškelti į dienos šviesą. Už informacijos ir nuotraukų atgildą vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant si įvairių žemės kampelių į paviršių iškilo tin rėmų daiktai. Dažnai atrodo, kad tai

 the NEW ORDER
Number 176 (128) Founded 1975 April 26, 2017 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and racism.
Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!
Hitler Hitler
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

Translated from the SS Original

Julius Streicher der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Heinrich Hoffmann
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BDK

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!